

SOPHIE
KINSELLA

*Láska na
zavolanou*

542
165
13187014224
19549643
218220@3
214

*Láska
na zavolanou*

SOPHIE
KINSELLA

*Láska
na zavolanou*

Přeložila Daria Dvořáková

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2013

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2012 by Sophie Kinsella

All rights reserved.

Z anglického originálu *I've Got Your Number*

(First published by Bantam Press, Great Britain, 2012)

přeložila © 2012 Daria Dvořáková

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-517-7

Rexovi

Jedna

Nadhled. Musím získat nadhled. Nejde přece o žádné zemětřesení ani o šíleného střelce, ani se neroztavilo jádro nukleárního reaktoru, vidíte! Na stupnici světových katastrof je to naprostá maličkost. Nejspíš se tomu, až si na to jednou vzpomenu, zasměju a pomyslím si: „Ha ha, to jsem ale byla hloupá, že jsem si dělala starosti...“

Nech toho, Poppy. Zbytečně se snažíš. Nesměju se ani trochu – naopak, dělá se mi špatně. S bušícím srdcem přecházím bezcílně hotelovým tanečním sálem, marně se rozhlížím po vzorkovaném modrém koberci, nakukuju za pozlacené židle a pod odložené papírové ubrousky, kde by případně mohl být.

Ztratila jsem ho. Jedinou věc na světě, kterou jsem ztratit neměla. Můj zásnubní prsten.

Když řeknu, že to není ledajaký prsten, zdaleka tím nevyjádřím celou skutečnost. V Magnusově rodině ho mají už po tři generace. Je na něm fantastický smaragd a dva diamanty a Magnus ho musel před tím, než mě požádal o ruku, vyzvednout z bankovního trezoru. Nosila jsem ho s nejvyšší opatrností každý den celé tři měsíce, každý večer jsem ho odkládala na zvláštní porcelánový talířek a každých třicet sekund jsem se ujišťovala, že ho mám ještě na prstu... a teď, právě v den, kdy se jeho rodiče mají vrátit ze Států, jsem ho ztratila. Právě v ten *den*.

Profesor Antony Tavish a profesorka Wanda Brook-Tavishová teď sedí v letadle a vrací se z půlroční vědecké dovolené, kterou strávili v Chicagu. Přímou vidím, jak uzobávají arašídý pražené s medem a čtou si akademické přednášky na tabletech Kindle. Ani nevím, který z nich mi nahání větší hrůzu.

On. Je tak sarkastický.

Ne, ona. Má přisěrně kudrnaté vlasy a pořád se mě vyptává, co si myslím o feminismu.

No ano, z obou z nich jde strach. A za hodinu přistanou a budou chtít vidět ten prsten...

Ne. Musíš dýchat, Poppy. Zůstat pozitivní. Musíš se na to podívat z jiného úhlu. Jako třeba..., co by teď dělal takový Poirot? Poirot by rozhodně nepropadl panice. Zachoval by ledový klid, zapojil by šedé buňky mozkové a vybavil by si nějaký nepatrný, leč životně důležitý detail, který by ho přímo zavedl k řešení.

Zavřu oči a pevně stisknu víčka. No tak, mé šedé buňky mozkové. Hod'te sebou. Předved'te, co umíte.

Jenomže Poirot do sebe před řešením vraždy v Orient Expressu nejspíš neobrátil tři sklenky růžového šampaňského plus jedno mojito.

„Promiňte, slečno.“ Prošedivělá uklízečka se snaží do mě nenarazit s vysavačem a já zděšeně zalapám po dechu. Copak tu už chtějí luxovat? Co když ho vysají?

„Promiňte.“ Popadnu ji za modré nylonové rameno. „Mohla byste pár minut počkat, než to tady prohledám?“

„Pořád hledáte ten prstýnek?“ Pochybovačně zavrtí hlavou a pak se rozzáří. „Nejspíš ho najdete někde doma. Určitě tam byl celou dobu!“

„Možná.“ Ze zdvořilosti se přinutím přikývnout, i když mám chuť zaječet: „To si myslíte, že jsem *tak* blbá?“

Na opačné straně sálu zahlédnu jinou uklízečku, která hází zbytky zákusků a použité ubrousky do černých igelitových pytlů. A vůbec nedává pozor. Copak mě neslyšela?

„Promiňte!“ vyjeknu ostře a rozběhnu se k ní. „Hledáte můj prsten, že?“ „Zatím ani stopy, dušinko.“ Žena smete do odpadkového pytle další dávku, a ani trochu si ji předtím neprohlédne.

„Pozor!“ Hrábnu po ubrouscích, vytáhnu je z pytle ven a každý prohmatávám, jestli v něm není tvrdá hrudka, přičemž si celé ruce zapaťlám máslovým krémem.

„Kočičko, já se tu snažím uklízet.“ Uklízečka mi vytrhne ubrousky z rukou. „A vy mi tu děláte takový nepořádek!“

„Já vím. Já vím. Promiňte.“ Rukou smetu drobečky, které jsem vysypala na podlahu. „Ale pochopte mě. Jestli ten prsten nenajdu, bude to můj konec.“

Mám chuť popadnout ten odpadkový pytel a prozkoumat celý jeho obsah pinzetou. Mám chuť oblepit celou místnost igelitovou páskou a prohlásit ji za místo činu. Musí tu být, prostě *musí*.

Pokud náhodou nezůstal u některé z mých kamarádek. To je jediná další možnost, které se držím jako klíště. Některá z mých kamarádek ho má dosud na prstu a nějak to prostě uniklo její pozornosti. Možná jí z prstu sklouzl do kabelky... případně do kapsy... nebo se zachytil za vlákna svetrů... napadají mě stále šilenější představy, ale prostě se od nich nedokážu odpoutat.

„Už jste se dívala na záchody?“ Žena se prosmýkne kolem mě.

To si pište, že jsem se dívala na záchody. Prolezla jsem tam po kolenou každý čtvereční centimetr. A všechna umyvadla jakbysmet. Dvakrát. A pak jsem se pokusila přemluvit recepčního, aby je zavřel a nechal prozkoumat odpadní potrubí, což odmítl. Že prý něco jiného by bylo, kdybych věděla najisto, že mi tam spadl, a že prý by s ním policie určitě souhlasila, a mohla bych, prosím, přestat překážet u přepážky, když za mnou čeká tolik lidí?

Policie. Pche! A já měla představu, že se sem po mém zavolání přirítí s eskadrou burácejících automobilů, ne že mi doporučí, abych se u nich zastavila na stanici a sepsala oznámení. Na žádné sepisování nemám vůbec čas! Já musím ten prsten najít!

Rozběhnu se ke kulatému stolu, kde jsme seděly dnes odpoledne, zalezu po čtyřech pod něj a prohmatávám znovu koberec. Jak jsem mohla dovolit, aby se to stalo? Jak jsem mohla být tak *pitomá*?

Napadlo to Natašu, mou kamarádku ze školy, že si koupíme vstupenky na odpolední dobročinnou akci Marie Curie Cancer Care s čajem a šampaňským. Nemohla přijít na mou oficiální rozlučku se svobodou, kterou jsem uspořádala o víkendu v lázních, takže to měla být jakási náhrada. Bylo nás u stolu osm, popíjely jsme šampaňské a cpaly se cukrovím a těsně předtím, než začala tombola, dostala některá nápad: „Hele, Poppy, půjč nám na vyzkoušení ten prsten.“

Ani už nevím, která to byla. Že by Annalise? Annalise se mnou chodila na fakultu a teď s ní a s Ruby, další naší spolužačkou, pracujeme ve fitcentru, které se jmenuje First Fit Physio. Ruby byla na čaji také, ale nevěsimla jsem si, jestli si zkoušela prsten. Nebo že by ano?

Je neuvěřitelné, jak málo si z toho pamatuju. Jak bych mohla být Poirot, když si nepamatuju nejzákladnější věci? Pravdou je, že si prsten patrně vyzkoušely *všechny*. Nataša, Clare i Emily (bývalé spolužačky z Tautonu), Lucinda (má svatební koordinátorka, s níž jsem se časem trochu skamarádila), její asistentka Clemency a Ruby a Annalise (nejen kamarádky z univerzity, ale také kolegyně v práci a mé dvě nejlepší spolužačky; také mi půjdou za družičky).

Priznávám bez mučení, že všechno to obdivování mě nesmírně blažilo. Stále nemůžu uvěřit, že mi patří něco tak velkolepého a nádherného. Vlastně *všechno* je tak trochu neskutečné. Jsem zasnoubená! Já, Poppy Wyattová. S vysokým a pohledným vysokoškolským učitelem, který napsal knihu a dokonce měl pořad v televizi. Ještě před šesti měsíci byl můj milostný život jedna velká katastrofa. Už jsem pomýšlela na to, že dám druhou šanci tomu klukovi z *match.com*, kterému tak páchne z pusu... a teď se mám za deset dnů vdávat!

Každé ráno vstávám s pohledem na Magnusova hladká pihovatá záda a opakuju si: „Toto je můj snoubenec, doktor Magnus Tavish, vědecký pracovník londýnské King's College,“¹ a připadám si jako ve snu. A pak se otočím a podívám se na prstýnek, který luxusně září na mém nočním stolku, a znovu se nevěřicně ošiju.

Co na to řekne Magnus?

1 Jeho specializací je kulturní symbolismus. Po naší druhé schůzce jsem prolistovala jeho knihu *Filozofie symbolismu* a později jsem se snažila vyvolat dojem, že jsem na ni naražila už dávno a že se mi moc líbila. (Což mi, abych pravdu řekla, neuvěřil ani na minutu.) No prostě, pointou je, že jsem to přečetla. A největší dojem na mě udělala ta spousta poznámek pod čarou. Úplně mi učarovaly. Není to šikovná věc? Prostě je vložíte, kam vás napadne, a hned vypadáte šíleně chytře.

Podle Magnuse se do poznámek pod čarou dávají věci, které nepatří do hlavního děje, nicméně je považujete za zajímavé. Takže. Tohle je má poznámka pod čarou k poznámkám pod čarou.

Žaludek se mi sevře a ztěžka polknu. Ne. Nemysli na to. No tak, mě šedé holubičky. Puště se do práce!

Vzpomínám si, že prsten měla na ruce dlouho Clare. Vážně se jí ho vůbec nechtělo sundat. Pak se po něm začala sápat Nataša: „Já jsem na řadě, já jsem na řadě!“ A vzpomínám si, jak jsem se ji snažila uklidnit: „Opatrně!“

Jakože, vůbec jsem nebyla *nezodpovědná*. Dávala jsem na prsten, který koloval kolem stolu, veliký pozor.

Jenomže pak má pozornost trochu polevila, protože začala tombola s fantastickými cenami. Týden v italské vile, sestřih vlasů ve špičkovém salonu, poukázka na nákup do Harvey Nichols... Dámy po celém sále se rozbřebentily, vytahovaly vstupenky z kabelky, z pódia vyvolávali čísla a ze židle vyskakovaly výherkyně a vykřikovaly: „Tady!“

A v *této* chvíli jsem to nezvládla. Tehdy nastal ten kritický okamžik, a když si na to vzpomenu, sevře se mi žaludek. Kdybych se mohla vrátit v čase, pak právě tehdy bych sebou pořádně zatřásla a okřikla se: „Poppy, uspořádej si *priority*!“

Jenomže v té chvíli vám to nedojde, že? V jisté chvíli uděláte zásadní chybu, okamžik vám proteče mezi prsty jako voda a pak už s tím nic nenaděláte.

Stalo se jenom to, že Clare v tombole vyhrála lístky na Wimbledon. Mám Clare ukrutně ráda, jenomže je trošku neprůbojná. Nevyskočila a nezačala vykřikovat: „Tadýýýý! Huráááá!“, nýbrž o několik centimetrů pozvedla ruku. Dokonce ani my, které jsme seděly *u stejného stolu*, jsme si toho nevšimly.

Právě když mi došlo, že Clare mává vstupenkou ve vzduchu, moderátor na pódiu prohlásil: „Když nemáme žádného výherce, budeme muset vytáhnout někoho dalšího...“

„Křič!“ dloubla jsem do Clare a zamávala jsem zběsile vlastní rukou. „Tadýýýý! Výherkyně je tadýýýý!“

„Takže nové číslo je... 4-4-0-3.“

Nechápavě jsem civěla na to, jak na opačné straně sálu zavýskla jakási tmavovláška a zamávala ve vzduchu vstupenkou.

„Ona nevyhrála!“ vykřikla jsem rozhořčeně. „Vyhrála jsi *ty*.“

„Na tom nezáleží,“ stáhla se Clare do sebe.

„*Jistěže* na tom záleží!“ vyletělo ze mě a všechny kolem stolu se rozesmály.

„Do toho, Poppy!“ vykřikla Nataša. „Do toho, Bílá rytířko! Dej právu průchod!“

„Do toho, Rytířko!“

To je takový starý vtip. Kvůli *jediné* události ze školy, kde jsem zorganizovala petici za záchranu křečků, mi všichni začali říkat Bílá rytířka. Čili zkráceně Rytířka. A mým proslulým výrokiem se stala věta: „*Jistěže* na tom záleží!“²

No prostě. Ať tak či onak, během dvou minut jsem stála na pódiu a dohadovala se vehementně s onou tmavovláskou a s moderátorem, že vstupenka mé kamarádky má větší cenu než její.

Ted' už vím, že jsem nikdy neměla odcházet od stolu. Neměla jsem tam nechávat prsten ani na vteřinu. Ted' už vím, jak moc to bylo hloupé. Ale na svou obranu musím říct, že jsem přece nemohla *vědět*, že se spustí požární poplach, ne?

Bylo to naprosto neskutečné. V jednu chvíli všichni sedí u stolu a popíjejí šampaňské. A hned nato zaječí siréna, všichni vyskočí na nohy, uhánějí ke vchodu a nastane blázinec. Vidím, jak Annalise, Ruby a ostatní popadnou kabelku a razí si cestu k zadnímu východu. Na pódium se přihrne jakýsi člověk s visačkou, tlačí mě, tmavovlásku a moderátora k postranním dveřím a odmítá nás pustit jinam. „Naší prioritou je vaše bezpečnost,“ opakuje do omrzení.³

Ani tehdy jsem si ještě nedělala *starosti*. Vůbec mě nenapadlo, že by prsten mohl *zmizet*. Říkala jsem si, že ho jistě má některá z mých kamarádek, že se sejdem venku a já ho dostanu zpátky.

Jenomže venku byl pochopitelně blázinec. Kromě našeho šampaňsko-čajového dýchánku se v hotelu konala ještě jakási velká obchodní konference a ze všech dveří vybíhali delegáti na silnici a hotelový personál

² Což jsem mimochodem vůbec neřekla. Stejně jako Humphrey Bogart nikdy neřekl: „Zahrej to znovu, Same.“ To si někdo vymyslel.

³ Hotel pochopitelně nehořel. Byl to zkrat. To jsem zjistila až později, ne že by mě to utěšilo.

do toho hulákal cosi megafonem a mně trvalo věky, než jsem v té mele našla Natašu a Clare.

„Máte můj prsten?“ vybafla jsem na ně okamžitě a snažila se, aby to neznělo vyčítavě. „Která ho má?“

Obě se na mě nechápavě podívaly.

„Co já vím,“ pokrčila rameny Nataša. „Neměla ho Annalise?“

Takže jsem se vrhla do davu hledat Annalise, ale ani ta ho neměla, podle ní ho měla Clare. Clare si zase myslela, že ho má Clemency. A Clemency si myslela, že ho má asi Ruby, ale ta už zřejmě odešla, nebo ne?

S panikou je to tak, že vám nenápadně skočí do zad. Jednu minutu jste ještě klidná, ještě se přemlouváte: „Ale no tak, neblázni. Nemohl se přece ztratit.“ Vteřinu poté personál Marie Curie prohlásí, že celá akce bude vzhledem k nepředvídaným okolnostem předčasně ukončena, a začne rozdávat vzorkové balíčky. A chvíli nato všechny vaše kamarádky zmizí někde v metru. A vy máte prst stále holý. A v hlavě vám cosi zaječí: „Proboha! Já věděla, že se to stane! Jak mi mohli svěřit takovou starožitnou nádheru? To se vážně děsně spletli! Udělali strašnou chybu!“

Čímž docházíme k tomu, že se o hodinu později plazíte po čtyřech pod nějakým zatraceným stolem, jak cvok prohmatáváte hotelový koberec a modlíte se, aby se stal zázrak. (A to i přesto, že tatínek vašeho snoubence napsal obsáhlou a veleúspěšnou knihu o tom, že zázraky absolutně neexistují, že je to všechno jenom pověra a že podle něj všichni, kdo vykřikují od rána do večera Prokrindapána!, vykazují jasné známky debility.)⁴

Najednou si uvědomím, že mi bliká mobil, a třesoucími se prsty ho otevřu. Přišly mi tři zprávy a já je s nadějí rychle proletím.

Už se našel? Annalise xx

⁴ Jestlipak Poirot také někdy vykřikl „Prokrindapána!“? Podle mě stoprocentně. Nebo aspoň „Sacrebleu!“, což vyjde nastejno. A neodporuje to tedy Antonyho teorii, když všichni víme, že Poirotovy šedé buňky jsou natotuty mnohem efektivnější než buňky celého lidstva dohromady? Jednou to Antonymu nadhodím. Až budu mít nějaký odvážný den. (Což se vzhledem k tomu, že jsem jim ztratila ten prsten, stane nejdříve na svatého Dyndy.)

Bohužel, kočička, neviděla jsem ho. Neboj, Magnusovi o tom ani nepípnu. C xxx

Čau, Pops! Bože, to je strašné, že jsi ztratila ten prsten! Napadlo mě, že jsem ho asi viděla... (nedopsáno)

Vytřeštěně civím na mobil. Tak Clare ho viděla? A kde?

Vylézám zpod stolu a mávám mobilem do všech stran, ale zbytek textu se mi odmítá zobrazit. Signál je tu mizerný. A to si říkají pětihvězdičkový hotel! Musím jít ven.

„Prosím vás!“ oslovím hlasitě šedovlasou uklízečku, abych překřičela její vysavač. „Musím jít ven, abych si přečetla esemesku. Kdybyste náhodou našla ten prsten, prosím, zavolejte mi, dala jsem vám své číslo, budu jenom venku před hotelem...“

„Tak dobře, děvenko,“ říká uklízečka trpělivě.

Uháním halou, proplétám se skupinami účastníků konference a u recepcce trochu zvolním krok.

„Něco nového o...“

„Nikdo mi nic nedal, madam.“

Venku je jemný vánek s náznakem léta, ačkoli je teprve polovina dubna. Doufám, že počasí posledních deseti dnů vydrží, protože mám svačební šaty s holými zády, vypočtené na slunečný den.

Před hotelem je široké nízké schodiště a já po něm běhám nahoru a dolů a mávám mobilem dopředu a dozadu v bláhové naději, že někde chytím signál. Nakonec sejdu na chodník, mobilem mávám ještě divočěji, držím ho nad hlavou a pak v natažené ruce, nakonec s ním zahnu do poklidné Knightsbridge Street.

No tak, mobilku, přemlouvám ho v duchu. Máš na to. Udělej to pro Poppy. Dopiš tu zprávu. Musí tu přece někde být signál... dokážeš to...

„Áááááá!“ slyším vlastní vyděšené zaječení ještě dřív, než mi dojde, co se vlastně stalo. Jako by mi někdo vykloubil rameno a podrápal prsty. Postava na kole ujíždí jako blesk na konec ulice. Než zmizí za rohem, stačím zaregistrovat jenom obnošenou bundu s kapucí a úzké černé džíny.

A ruku mám prázdnou. Co se to ksakru...

Cívím na dlaň v němém údivu. Je pryč. Ten bídák mi štípl mobil. Prostě mi ho *čajzl*.

Můj mobil je můj *život*. Nemůžu bez něj existovat. Je to životně důležitý orgán.

„Jste v pořádku, madam?“ Vrátný sbíhá ke mně po schodech. „Nestalo se vám něco? Neublížili vám?“

„Oni mě... přepadli,“ podaří se mi vykoktat. „A štípli mi mobil.“

Vrátný účastně mlaskne. „To jsou darebáci. Člověk si na takovém místě musí dávat pozor...“

Neposlouchám ho. Celá se roztřesu a zmocňuje se mě panika. Ještě nikdy jsem se necítila tak zdrcená. Co si počnu bez mobilu? Jak budu fungovat? Ruce se mi samy od sebe natahují ke kapse, kde obvykle bývá. Všechny mé instinkty mě nutí napsat někomu esemesku. „Proboha, přišla jsem o mobil!“ *Co si jen bez něj počnu?*

Můj mobil jsou všichni mí blízcí. Jsou to mí přátelé. Má rodina. Mé zaměstnání. Je to můj svět. Je to úplně všechno. Jako by mě někdo odpo-
jil od nějakého přístroje, který mě udržuje při životě.

„Nemám zavolat policii, madam?“ Vrátný se na mě vylekaně dívá.

Jsem tak vyděšená, že mu nedokážu odpovědět. Napadne mě něco ještě mnohem horšího. Prsten. Všem jsem dala svoje číslo: uklízečkám, šatnářkám, personálu Marie Curie, úplně všem. Co když ho někdo najde? Co když ho někdo našel *a právě v tuto chvíli* se mi snaží dovolat a nikdo to nebere, protože pan Kápě už dávno hodil mou simkartu do řeky?

Kristepane.⁵ Musím to říct recepčnímu. Musím mu dát číslo pevné linky domů...

Ne. To by byla chyba. Kdyby mi tam někdo nechal vzkaz, Magnus by si ho mohl poslechnout.⁶

Takže... co bych tak... dám mu telefon do práce. Ano.

Jenomže na fyzioklinice už večer nikdo nebude. Nemůžu si tam jít pro každý případ na pár hodin sednout.

⁵ Jsem nána pitomá.

⁶ Musím zachovat aspoň malou *šanci*, že se mi prsten vrátí, aniž se toho Magnus domákně, že?

Začíná mě to vážně děsit. Všechno se strašně zamotává.

Aby toho nebylo málo, recepční má po mém návratu do haly plné ruce práce. U jeho přepážky stojí početná skupina účastníků konference a objednává si u něj rezervaci do restaurace. Snažím se zachytit jeho pohled v naději, že mi dá před nimi přednost, ale on mě záměrně ignoruje, což se mě docela dotkne. Já vím, že jsem ho dnes odpoledne obrala o spoustu času, ale copak nechápe, do jak příšerné kaše jsem se dostala? „Madam.“ To je vrátný, který šel za mnou se svaštěným obočím do haly. „Nemůžu vám nabídnout něco na úlek? Arnold!“ zavolá rázně na jakéhosi číšníka. „Brandy pro dámu, prosím, na účet podniku. A když se obrátíte na recepčního, pomůže vám s policií. Nechcete se posadit?“

„Děkuju, nechci.“ Najednou mě něco napadne. „Možná bych měla zavolat na své vlastní číslo! Promluvit si s tím zlodějem! Kdybych ho požádala, aby mi mobil vrátil, za příslušnou odměnu... Co myslíte? Půjčil byste mi svůj mobil?“

Vrátný téměř uskočí, když k němu natáhnu ruku.

„To by bylo velmi pošetilé, madam,“ pokaráá mě. „A podle mě by se mnou policie souhlasila, že je to velmi nepředložené. Nejspíš jste ještě v šoku. Hezky si tu hačňte a snažte se uklidnit.“

Hmm. Možná má pravdu. Ne že bych byla příliš zhavá dávat si schůzku s nějakou chmatáckou Šedou kápí. Ale jen tak sedět a odpočívát opravdu nedokážu, na to mnou příliš lomcuje nervozita. Pro uklidnění začnu chodit dokola stejnou cestou a podpatky mi přitom rytmicky klapají po mramorové podlaze. Kolem velkého fíkusu v obrovském květináči... kolem stolku s novinami... kolem velkého nablýskaného odpadkového koše... a zpátky k fíkusu. Tenhle malý okruh mě uklidňuje a navíc celou dobu vidím na recepčního a můžu počkat, až bude mít čas.

Celá hala je dosud plná účastníků konference, zřejmě vysoce postavených manažerů. Přes skleněné dveře vidím vrátného, který se vrátil na své schody, čile objednává taxíky a do kapsy strká spropitné. Opodál stojí vedle evropsky vyhlížejícího podnikatele zavalitý Japonec v modrém obleku, na krku mu na červené šňůrce visí konferenční legitimace a mezi zuby drtí zřejmě japonské kletby. Je tak malinký a jeho partner tak nervózní, že je mi z nich do smíchu.

Na podnose mi přinesou brandy a já se na chvíli zastavím, abych ji v poklidu vypila, a pak vykročím stejnou trasou.

Květináč s fíkusem... stolek s novinami... odpadkový koš... květináč s fíkusem... stolek s novinami... odpadkový koš...

Teď, když jsem se trochu uklidnila, začínají mě přepadat vražedné myšlenky. Jestlipak si ten chmaták v kapuci uvědomil, že mi tím ničí život? Došlo mu vůbec, jak *nezbytnou* věcí takový mobil je? Je to nejhorší věc, jakou můžete člověku ukrást. Úplně ta *nejhorší*.

A navíc to nebyl žádný poslední výkřik módy. Už toho měl dost za sebou. Takže hodně štěstí, pane chmatáku, až budete chtít napsat v esemesce „B“ nebo se připojit k internetu. Doufám, že se mu to nepovede. *Pak* pochopí, jak fatálně se „přechmátl“.

Fíkus... noviny... odpadkový koš... fíkus... noviny... odpadkový koš...

Odpadkový koš.

Moment.

Co to bylo?

Strnu, zaostřím na odpadkový koš a přemýšlím, jestli to na mě někdo nahrál, nebo jestli nemám halucinace.

Leží tam mobil.

Přímo v odpadkovém koši. Mobilní telefon.

Dvě

Několikrát zamrkám a znovu zaostřím – ale je tam pořád, napůl schovaný mezi několika odhozenými konferenčními programy a šálky od kávy ze Starbucks. Co dělá mobil v *odpadkovém koši*?

Rozhlédnu se kolem, jestli mě někdo nesleduje, pak se opatrně nakloním a vytáhnu ho ven. Ulpělo na něm pár kapek kávy, ale jinak vypadá v naprostém pořádku. A je to dobrý model. Nokia. Nová.

Opatrně se otočím a zkoumavě se zahledím do zaplněné haly. Nikdo mi nevěnuje nejmenší pozornost. Nikdo nevyskočí a nekřičí: „*To* je můj mobil!“ A to jsem kolem něj chodila přinejmenším deset minut. Ten, kdo tam mobil hodil, to musel udělat před hodnou chvílí.

Na zadní straně mobilu je samolepka s drobným nápisem *White Globe Consulting Group* a číslem. Nevyhodil ho třeba někdo? Možná vůbec nefunguje? Zmáčknu On a displej se rozsvítí. Podle mě funguje perfektně.

Slabounký hlásek v hlavě mě nabádá, abych ho vrátila. Abych šla k recepci a řekla: „Promiňte, někdo asi ztratil mobil.“ To by bylo správné. Prostě zamířit k recepci, bez otálení, jako zodpovědná a občansky uvědomělá členka společnosti...

Ale nohy mám jako vrostlé do země. A ruce se mi ochranitelsky svírají kolem mobilu. Vtip je v tom, že já ten mobil *potřebuju*. Vsadím se, že White Globe Consulting Group, nebo jak se ten podnik vlastně jmenuje, má mobilů haldy. A nenašla jsem ho přece někde na podlaze na toaletách, že? Byl v koši na smetí. A tam věci *vyhazujeme*. A může si je tam vzít, kdo chce. Jsou k dispozici celému světu. Tak to prostě chodí.

Kouknu ještě jednou do koše a zahlédnu červenou šňůrku, jaké mívají na krku účastníci konference. Kouknu k recepčnímu, abych se ujistila, že mě nesleduje, pak znovu strčím ruku do koše a vytáhnu průkazku.

Z momentky na mě zírá nápadně hezké děvče, pod nímž stojí: *Violet Russellová, White Globe Consulting Group*.

Už mám představu, jak se to mohlo odehrát. Poirot by bledl závistí. Je to mobil Violet Russellové, která ho vyhodila. Protože... k tomu měla nějaký důvod.

Takže si za to může sama. A moje vina to není.

Telefon najednou zabzučí a já se leknu. Kruci! On vážně funguje. Ozve se hlasitá melodie – a je to „Single Ladies“ od Beyoncé. Rychle zmáčknu *Nepřijímat*, ale za chvíli se melodie ozve znovu, hlasitě a neodbytně. Copak to nemá nějaký čudlík na snížení hlasitosti? Pár podnikatelek, stojících opodál, se po mně ohlédnou a tím mě tak znervózní, že místo *Nepřijímat* zmáčknu *Přijmout*. Obě dámy na mě dosud upírají zrak, takže přiložím mobil k uchu a otočím se k nim zády.

„Osoba, které voláte, není k dispozici,“ snažím se co nejvíc stylem mluvy napodobit automat. „Zanechte jí prosím zprávu.“ Tím se toho dotěry určitě zbavím.

„Kde doprčic vězíš?“ vybafne na mě příjemný kultivovaný mužský hlas, až málem vyjeknu úžasem. Funguje to! Myslí si, že jsem automat! „Právě jsem mluvil se Scottiem. Prý má někoho, kdo by to zvládl. Byl by to čistý chirurgický řez. Je to třída. A nenechává po sobě stopy.“

Netroufnu se ani nadechnout. Ba ani podrábat na nose, který mě najednou strašně svědí.

„Tak dobře,“ pokračuje dotyčný. „Takže, pro každý případ, dávej si ohromného majzla.“

Ukončí hovor a já užasle civím na mobil. Vůbec mě nenapadlo, že by někdo mohl opravdu nechat nějakou *zprávu*.

Trochu se ve mně hne svědomí. Je to skutečná hlasová zpráva a Violet ji zmeškala. Jakože, není to přece *má* vina, že svůj mobil hodila do koše, ale stejně... Spontánně sáhnu do kabelky pro tužku a jedinou věc, na kterou můžu psát, což je starý divadelní program.⁷ Načmárám tam: „Scottie má nějaký kontakt, čistý chirurgický řez, nenechává stopy, dávej si ohromného majzla.“

⁷ *Lví král*. Nataša dostala volňásky. Myslela jsem, že to bude nějaká slátanina pro děti, ale bylo to *senzační*.

Sám Bůh ví, *oč* se tu jedná. Možná o liposukci? Stejně na tom nezáleží. Jde o to, že kdybych na tu holku Violet někdy náhodou narazila, můžu jí to vyřídit.

Než stačí telefon znovu zazvonit, utíkám k recepci, před níž je kupodivu prázdné.

„Dobrý den,“ řeknu zadýchaně. „To jsem zase já. Nenašel někdo můj prsten?“

„Ujišťuju vás, madam,“ odpoví recepční s ledovým úsměvem, „že bychom vám dali vědět, kdybychom ho našli. *Máme* přece vaše telefonní číslo...“

„Nemáte!“ přeruším ho téměř vítězoslavně. „O to jde! Číslo, které jsem vám dala, je teď... ehm... nefunkční. Mimo provoz. Definitivně.“ Nejméně ze všeho bych potřebovala, aby zavolal chmatákovi v kapuci a vyprávěl mu o drahém prstenu se smaragdem. „Prosím, už na něj nevolejte. Mohl byste mi místo toho zavolat na tohle číslo?“ Pozorně opíšu telefonní číslo ze zadní strany mobilu White Globe Consulting. „Jenom, pro každý případ... mohla bych si ho vyzkoušet?“ Zvednu sluchátko hotelového telefonu a vytukám napsané číslo. Za chvíli se mobil rozječí Beyoncéinou melodií. Uf. Aspoň jeden kámen mi spadl ze srdce. Mám své číslo.

„Přála byste si ještě něco, madam?“

Začíná se za mnou tvořit fronta a recepční už vypadá trochu naštvaně. Poděkuju mu a nabitá adrenalinem zamířím k nejbližší pohovce. Mám mobil a navíc plán.

Pouhých pět minut mi zabere napsat své nové číslo na dvacet kousků papíru a velkými písmeny sdělení: „POPPY WYATOVÁ – SMARAGDOVÝ PRSTEN, PROSÍM ZAVOLEJTE!!!“ K mému rozladění jsou dveře do sálu nyní zamknuté (i když *na sto procent* slyším uvnitř uklízečky), takže se teď musím vydat nazdařbůh chodbami, zajít do čajovny, na dámské toalety a dokonce do lázní a s náležitým poučením je rozdávat všem hotelovým zaměstnancům, na které narazím.

Volám na policii a nadiktuju jim své nové číslo. Pošlu esemesku Ruby – jejíž číslo znám z paměti:

Ahoj! Ukradli mi mobil. Tohle je mé nové číslo. Mohla bys ho rozeslat ostatním? Něco nového o prstenu???

Pak se vyčerpaně sesunu na pohovku. Mám pocit, jako bych v tomhle ztraceném hotelu prožila celý den. Mohla bych zavolat Magnusovi a dát mu tohle číslo – ale na to ještě nemám sílu. Navíc se zcela absurdně bojím, že už jenom z mého hlasu rozpozná, že jsem prsten ztratila. Ve chvíli, kdy řeknu „Ahoj“, bude natotuty vědět, že na prsteníčku nic nemám.

Prosím, vrať se mi, prstýnku. Prosím, PROSÍM, vrať se mi...

Se zavřenýma očima se zády opřu o opěradlo a snažím se do éteru vyslat telepatickou zprávu. Takže když na mě znovu zajede Beyoncé, vyděšeně sebou trhnu. Možná je to tady! Můj prsten! Někdo ho našel! Ani se nepodívám na displej, kdo mi volá, a nedočkavě přijmu hovor. „Haló?“

„Violet?“ houkne mi mužský hlas do ucha. Není to ten, který volal předtím, tenhle chlap má hlubší hlas. Zní trochu našťavaně, to se pozná už z těch tří slabik.⁸ Hlasitě dýchá, což může znamenat, že buď cvičí, nebo je úchyl. „Jsi ve vstupní hale? Ještě je tam ta japonská skupina?“

Automaticky se rozhlédnu. U dveří stojí hlouček Japonců.

„Jo, jsou tu,“ přisvědčím. „Ale já nejsem Violet. Tohle už není Violetin mobil. Omlouvám se. Možná byste mohl rozhlásit, že má teď jiné číslo?“

Musím se těch Violetiných kámošů zbavit. Nemůžou mi přece volat každých pět vteřin.

„Promiňte, a kdo tedy jste?“ dotírá chlap. „Jak to, že berete tohle číslo? Kde je Violet?“

„Tento mobil je teď můj,“ prohlásím s větším přesvědčením, než jaké ve skutečnosti cítím. Nakonec, proč ne? Vlastnictví je devět desetin práva.⁹

„Vy ho vlastníte? Co mi to tu krucinál – proboha.“ Zaslechnu jakousi nadávku a vzdálené dunění kroků. Jako by sbíhal po schodech.¹⁰ „Hele, a odcházejí?“

„Jako ti Japonci?“ Podívám se nenápadně na Japonce. „Možná. Co já vím.“

„Je mezi nimi takový prcek? S nadváhou? A spoustou vlasů?“

⁸ Což je podle mě možné.

⁹ Tedy ne že bych tak úplně věděla, co se tím myslí.

¹⁰ Možná to není úchyl.

„Myslíte toho v modrém obleku? Jo, stojí rovnou přede mnou. Vypadá trochu našťavaně. Ted' si obléká kabát.“

Podsaditému Japonci právě jeho kolega přidržuje svrchník. Japonec se mračí, chrlí ze sebe proud rozzuřené japonštiny a jeho přítel k tomu nervózně přikyvuje.

„Ne!“ zařve muž v telefonu, až údivem nadskočím. „Nesmí odejít.“

„Jenomže odchází. Smůla.“

„*Musíte* ho zastavit. Jděte za ním a řekněte mu, aby neodcházel. No tak už jděte! A něco udělejte.“

„A to jako *co*?“ zadívám se na mobil. „Hele, nezlobte se na mě, ale vůbec vás neznám...“

„Já vás taky ne,“ odsekne. „Kdo vůbec jste? Nějaká Violetina kámoška? Můžete mi tedy vysvětlit, proč se rozhodla praštit s prací uprostřed největší konference, jakou pořádáme za celý rok? Měla snad pocit, že už žádnou osobní asistentku *nepotřebuju*?“

Vida. Takže Violet je jeho osobní asistentka. To zní logicky. A utekla mu! To se na druhou stranu nedivím, připadá mi dost panovačný.

„No prostě, na tom stejně nezáleží.“ Zarazí se. „Vtip je v tom, že jsem na schodech v devátém patře, protože jsem se nenacpal do výtahu. Budu dole během tří minut a vy tam musíte Jučiho Jamasakiho, než přijdu, zadržet. Ať krucinál jste, kdo jste.“

To je ale drzoun.

„Nebo co?“ vyprsknu dopáleně.

„Nebo budou celoroční vyjednávání v háji kvůli jednomu pitomému nedorozumění. A největší obchod za celý rok padne. A přibližně dvacet lidí přijde o práci.“ Má zarputilý hlas. „Vedoucí manažeři, sekretářky, celý tým. A jenom proto, že se nedokážu dostat včas dolů a jediný člověk, který by mohl pomoci, to neudělá.“

Nesmím sebou nechat cloumat!

„No tak dobře!“ zavrčím nerudně. „Zkusím to. Jakže se vlastně jmenuje?“

„Jamasaki.“

„Prosím o pozornost!“ zavolám na celou halu. „Pane Jamasaki! Neodcházejte prosím!“

Pak Jamasaki se zvědavě otočí a pár jeho poskoků vykročí kupředu

a postaví se ochrannitelsky před něj. Má široký zamračený obličej a statný býčí krk, kolem něhož si právě omotává hedvábnou šálu. Určitě to není typ člověka, který se dá lehce přemluvit.

Nemám zdání, co teď. Japonsky neumím, o japonském obchodování ani kultuře nevím nic. Zním jen sushi. Nemůžu si ale stoupnout před něj a vybafnout na něj: „Sushi!“ Stejně tak bych si mohla stoupnout před skupinu amerických podnikatelů a zařvat na ně: „Kotleta!“

„Jsem... velká fanylnka,“ improvizuju, „vaší práce. Mohl byste mi dát autogram?“

Vypadá zmateně a jeden z jeho kolegů mu do ucha šeptá překlad. Jeho obočí se okamžitě narovná a pan Jamasaki se mi ukloní.

Opatrně se mu také ukloním a pan Jamasaki luskne prsty a vyštěkne jakýsi povel. Bleskově se před ním otevře nádherné kožené pouzdro a on cosi píše zdobnou japonštinou.

„Je ještě tam?“ ozve se najednou z mobilu hlas toho cizího chlapa.

„Je,“ zašeptám do mobilu. „Ale je na odchodu. Kde jste?“ Věnuju panu Jamasakimu zářivý úsměv.

„Na pátém poschodí. Nějak ho zadržte. Za každou cenu.“

Pan Jamasaki mi podává papír, zavře pero, znovu se ukloní a chystá se odejít.

„Stát!“ vykřiknu zoufale. „Mohla bych vám... něco předvést?“

„Pan Jamasaki nemá čas,“ otočí se ke mně jeden z jeho kolegů, který má brýle s ocelovými obroučkami a nejbělejší košili, jakou jsem kdy viděla. „Obrátte se laskavě na naši kancelář.“

A znovu míří ke dveřím. Co teď? O další autogram si říct nemůžu. Ani mu skočit na záda jako v ragby. Musím ho něčím upoutat...

„Mám pro něj speciální zprávu!“ vykřiknu a rozběhnu se za nimi. „Jsem zpívající telegram! Přináším zprávu od všech fanoušků pana Jamasakiho. Byla by od něj velká nezdvořilost, kdyby mě odmítl.“

Zdá se, že jim slovo „nezdvořilost“ zabránilo v odchodu. Mračí se na sebe a nejistě po sobě pokukují.

„Zpívající telegram?“ zeptá se člověk s ocelovými obroučkami podezřívě.

„Jako zpívající gorila,“ snažím se mu to vysvětlit. „Prostě se to zpívá.“

Nejsem si jistá, jestli je z toho moudřejší.

Tlumočník něco zuřivě šeptá panu Jamasakimu do ucha a po chvíli mi vydá pokyn. „Můžete začít.“

Pan Jamasaki se otočí a stejně tak všichni jeho kolegové, kteří se postaví do řady a založí si ruce na prsou. Zaznamenám i pár zvědavých pohledů od skupinek podnikatelů, roztroušených v hale.

„Kde *jste*?“ zamumlám zoufale do mobilu.

„Třetí patro,“ ozve se po chvíli udýchaný hlas z mobilu. „Půl minuty. Nepusťte ho.“

„No prosím,“ pobídne mě sarkasticky muž v ocelových obroučkách.

I pár dalších hotelových hostů se u nás vyčkávavě zastaví. Proboha. Do čeho jsem se to zapletla? Za prvé, neumím zpívat. Za druhé, co zazpívat japonskému podnikateli, kterého vůbec neznám? Za třetí, *proč* jsem vůbec říkala, že jsem zpívající telegram?

Ale když rychle něco neudělám, dvacet lidí přijde o práci.

Hluboce se ukloním, abych získala trochu času, a všichni Japonci se mi ukloní také.

„*Spusťte*,“ pobízí mě muž v brýlích a v očích mu zlověstně blýskne.

Zhluboka se nadechnu. Neboj se! Vždyť vůbec nezáleží na tom, co uděláš. Musím ho tu prostě jenom tu poslední půlminutu udržet. Pak můžu utéct a nikdy mě už neuvidí.

„Pane Jamasaki...,“ začnu opatrně na melodii „Single Ladies“. „Pane Jamasaki. Pane Jamasaki, pane Jamasaki.“ Zavrtím na něj boky a rameny přesně jako Beyoncé.¹¹ „Pane Jamasaki, pane Jamasaki.“

Nakonec to ani tak těžké není. A obejdu se i bez veršů, stačí mi zpívat jenom „Pane Jamasaki“ pořád dokola. Po chvíli se ke mně přidá i pár Japonců, a někteří dokonce poplácávají pana Jamasakiho po zádech.

„Pane Jamasaki, pane Jamasaki. Pane Jamasaki, pane Jamasaki.“ Zvednu prst a zavrtím jím před ním s přimhouřeným okem. „U-u-u... u-u-u...“

Je to strašně chytlavá melodie. Teď už zpívají všichni Japonci kromě

¹¹ Tak dobře, k Beyoncé to má dost daleko. Jenom se ji snažím napodobit.

pana Jamasakiho, který tam jen tak stojí a tváří se potěšeně. Ke zpěvu se přidalo i pár delegátů a slyším, jak se jeden z nich vyptává: „To je nějaká blesková akce přes internet?“

„Pane Jamasaki, pane Jamasaki, pane Jamasaki... Kde *jste*?“ mumlám do mobilu a zářivě se přitom usmívám.

„V obecnstvu.“

„*Cože?*“ trhnu sebou a očima pátrám v hale.

Najednou utkvím pohledem na osaměle stojícím muži přibližně třicet metrů odtud. Je v tmavém obleku, má rozčuchané husté černé vlasy a mobil u ucha. I z této vzdálenosti vidím, že se směje.

„Jak dlouho tu už *jste*?“ rozzuřím se.

„Právě jsem přišel. Nechtěl jsem rušit. Mimochodem, skvělá práce,“ dodá. „Myslím, že *jste* nám pana Jamasakiho úplně získala.“

„Díky,“ odpovím sarkasticky. „Ráda jsem pomohla. A s radostí vám ho předávám.“ Ukloním se panu Jamasakimu, zamávám mu, pak se otočím na podpatku a bez ohledu na zklamané japonské výkřiky upaluju k východu. Mám důležitější věci na práci, než jsou arogantní cizí mužští a jejich pitomé obchodní smlouvy.

„Stát!“ Mužův hlas mě následuje z mobilu. „Ten mobil. Říkal jsem, že je mé asistentky.“

„Tak ho neměla vyhazovat,“ odseknu mu a otevřu skleněné dveře. „Nálezce má přednostní právo.“

Z Knightsbridge k domu Magnusových rodičů v Severním Londýně je to dvanáct stanic metrem, a jakmile se vynořím na povrch, hned se podívám na mobil. Upozorňuje mě na nové zprávy – přibližně deset esemesek a dvacet e-mailů –, ale pro mě je jenom pět esemesek a žádná nemluví o prstenu. Jedna z nich je od policie a srdce mi poskočí nadějí – ale je to jenom potvrzení, že jsem podala oznámení, a dotaz, jestli nestojím o návštěvu policisty zaměřeného na pomoc obětem.

Zbytek jsou esemesky a maily pro Violet. Procházím jimi a zjišťuju, že poměrně značná část mailů se týká nějakého Sama. Znovu si připadám jako Poirot, podívám se na funkci Volaná čísla a tu to máme, poslední volané číslo z tohoto mobilu bylo „Samův mobil“. Tak to je on. Violetin

šéf. Rozcuchaný tmavovlasý chlápek. A potvrzuje to jeho mailová adresa samroxttonpa@whiteglobeconsulting.com.

Z mírné zvědavosti otevřu jeden z mailů. Je od jennasmith@grantly-assetmanagement.com a námět je „Re: Večere?“.

Díky, Violet. Budte tak hodná a nic Samovi neříkejte. Cítím se teď trochu trapně!

Júúú. A kvůli čemupak? Nedokážu odolat tomu, abych se podívala na předchozí mail, který byl odeslán včera:

Jenno, něco byste ale měla vědět: Sam je zasnoubený. Mějte se, Violet.

Je zasnoubený. Podívejme. Čtu si ta slova dokola a cítím jakousi divnou reakci, kterou nedokážu zařadit – údiv?

I když, proč bych měla být překvapená? Vždyť toho chlápka ani neznám.

Co naplat, *musím* znát celý příběh. Proč je Jenna v rozpacích? Co se stalo? Pátrám dál a najdu dlouhý úvodní mail od Jenny, která se očividně setkala se Samem Roxtonem na nějakém podnikovém večírku, náramně se do něj zakoukala a před čtrnácti dny ho pozvala na večeři, jenomže on na její pozvání nereagoval.

... zkusila znovu včera... možná mám špatné číslo... někdo mi řekl, že je o něm všeobecně známo, že se k němu člověk nejlépe dostane přes jeho osobní sekretářku... velmi líto, že vás obtěžuju... každopádně mi dejte prosím vědět...

Chudinka. Mám kvůli ní obrovskou zlost. Proč se neozval? To je tak těžké poslat pár slov ve stylu „Děkuju, nechci“? Vždyť je navíc zasnoubený, proboha.

No prostě. Každopádně. Najednou mi dojde, že se přehrabuju cizím lidem v poště, zatímco sama mám spoustu důležitých věcí na vyřízení. *Priority*, Poppy. Musím koupit Magnusovým rodičům láhev vína.

A kartičku s textem „Vítejte doma“. A jestli mi nikdo do dvaceti minut nezavolá... tak sobě rukavice.

Katastrofa. *Katastrofa*. V dubnu jsou rukavice očividně nedostatkovým zbožím. Až v zadním kumbálu Accesorize jsem jedny našla. Z vánočních zásob a v nejmenším čísle.

V duchu stále nevěřím tomu, že se chci setkat se svými budoucími tchány v těsných červených vlněných rukavičkách se soby. A se strápci k tomu. Ale jinak to nejde. Buď takhle, nebo bez rukavic.

Stoupám do dlouhého svahu vedoucího k jejich domu a začíná se mi dělat doopravdy špatně. Není to jenom tím prstenem. Na mých budoucích tchánech mě děsí spousta věcí. Zahnu za roh – a všechna okna domu jasně září. Jsou doma.

Žádný z domů, které jsem kdy viděla, se tolik nehodil ke svým obyvatelům jako dům Tavishových. Je starší a majestátnější než ostatní domy v ulici, na něž povýšeně shlíží. Na zahradě rostou tisy a araukárie. Cihlové stěny jsou porostlé břečťanem a okna jsou vsazena v původních rámech z roku 1835. Uvnitř domu mají tapety Williama Morrisa ze šedesátých let minulého století a na podlaze turecké koberce.

Jenomže z těch moc nevidíte, protože se po nich povalují staré dokumenty a rukopisy, které očividně nikdo neuklízí. U Tavishových se o úklid nikdo příliš nezajímá. Před časem jsem v jednom pokoji pro hosty našla zkamenělé vařené vejce dosud v kalíšku na vajíčka a kus topinky. Musely být nejméně rok staré.

A všude po celém domě se povalují knihy. Nacpané ve třech řadách za sebou na poličkách, na hromadách na podlaze i na okraji zažloutlých van. Antony píše knihy, Wanda píše knihy, Magnus píše knihy i jeho starší bratr Conrad píše knihy. Dokonce i Conradova žena Margot píše knihy.¹²

Což je úžasné. Jakože, je to jistě báječné mít v rodině tolik geniálních intelektuálů. Jenže se pak cítíte jako něco mrňavého, co právě vylezlo zpod rohožky.

¹² Musím upřesnit, že ne knihy se zápletkou. Nýbrž knihy s poznámkami pod čarou.

Knihy o takových *námětech*, jako je historie, antropologie a kulturní relativismus v Turkmenistánu.

Nesmíte mě chápat špatně, úplný blbec zase nejsem. Chci tím říct, jsem normální člověk, který chodil na vysokou a našel si i zaměstnání a tak podobně. Ale tohle nejsou normální lidé, je to trochu jiná liga. Všichni mají přibližně tisíc IQ. Je to akademická verze *Úžasňákových*.¹³ Magnusovy rodiče jsem vídala jen občas, když přijeli na pár dnů domů kvůli nějaké Antonyho superdůležité přednášce, ale obrázek o nich jsem si už stačila udělat. Zatímco Antony přednášel o nějaké politické teorii, Wanda referovala expertům o feminismu v judaismu a pak oba vystupovali v *Kulturní show* s naprosto protichůdnými názory na vliv renezanace.¹⁴

Za ta léta jsem byla představená rodičům různých chlapců, ale tito jsou nesporně nejhorší zážitek. Podali jsme si ruce a prohodili pár frází a já jsem se Wandě pochlubila, na jakou fakultu jsem chodila, načež na mě Antony koukl bystrýma a studenýma očima přes půlkové brýle a utrousil: „Akademický titul z fyzioterapie. Jak zábavné.“ Tím mě naprosto uzemnil. Vůbec jsem nevěděla, co na to říct. Tak mě vyvedl z míry, že jsem nakonec utekla na záchod.¹⁵

Pak jsem se pochopitelně cítila jako v transu. Ty tři dny byly pro mě jedno velké utrpení. Čím intelektuálněji konverzace nastala, tím svážnější jazyk jsem měla. Můj druhý nejhorší okamžik nastal, když jsem špatně vyslovila jméno „Proust“ a všichni se po sobě podívali.¹⁶ Můj vůbec nejhorší zážitek přišel ve chvíli, kdy jsme se v obýváku dívali na vědomostní soutěž *University Challenge* a na řadu přišla část o kostech. Tohle přece znám! Tohle jsem studovala! Znáám všechny latinské názvy a spoustu věcí k tomu! Jenomže když jsem se nadechovala k odpovědi na první otázku, Antony to už dávno řekl. Příště jsem ho sice předběhla já, ale stále mě porážel. Nakonec se z toho stal závod a on zvítězil. Pak nade mnou ohrnul nos a zeptal se: „Na fyzioterapii se anatomie neučí, Poppy?“ a já hořela *hanbou*.

13 Zajímalo by mě, jestli všichni jedli rybí tuk. Musím se na to zeptat.

14 Mě se na to neptejte. Poslouchala jsem skutečně pozorně, ale pořád ještě nevím, v čem se jejich názory rozcházel. Mám dojem, že ani moderátorovi to nebylo příliš jasné.

15 Magnus potom říkal, že to byl žert. Ale rozhodně to tak *neznělo*.

16 Nikdy jsem od něj nic nečetla. Vůbec nechápu, proč jsem o něm vlastně začínala.

Magnus říká, že miluje *mě*, ne můj mozek, a že si jeho rodičů nesmím všímat. A Nataša říkala, že mám myslet na ty prachy, na barák v Hampsteadu a vilu v Toskánsku. To je celá Nataša. A já došla k tomuto názoru: Vůbec na ně nemysli. Je to v suchu. Jsou odtud pár tisíc kilometrů v Chicagu.

Jenomže teď se vrátili.

Proboha. Pořád vlastně nevím, jak se ten Proust má vyslovovat. (Prúst? Prost?) A nezopakovala jsem si latinské názvy kostí. A v dubnu mám na ruku červené vlněné rukavice. S třapečky.

Zazvoním na zvonek a rozklepou se mi kolena. Skutečně o sebe naráží. Cítím se jako strašák z *Čaroděje ze země Oz*. Každou chvílí se svalím na cestičku a Wanda mě za ztrátu prstenu upálí.

Klídek, Poppy. Nic se neděje. Nikdo nic netuší. Řeknu jim, že jsem si opačila ruku. A bude to.

„Ahoj, Poppy!“

„Felixi! Ahoj!“

Cítím takovou úlevu, že ve dveřích stojí Felix, až z toho začnu koktat.

Felix je rodinný mazánek – je mu teprve sedmnáct a chodí ještě do školy. Když jsou rodiče pryč, musí s ním Magnus bydlet v domě jako jakási chůva. A po našich zásnubách jsem se tam přistěhovala také. Ne že by Felix nějakou chůvu potřeboval. Je zcela soběstačný, celou dobu si čte a člověk ani neví, že je v domě. Jednou jsem se s ním pokusila přátelsky pohovořit o drogách. Opravoval mi zdvořile všechna fakta a pak poznamenal, že si všiml, že jsem vypila Red Bullu větší než doporučené množství, a jestli si nemyslím, že bych na tom mohla být případně závislá? To bylo naposledy, kdy jsem se zkoušela k němu chovat jako starší sestra.

Každopádně to teď, když se Antony s Wandou vrací ze Států, skončilo. Přestěhovala jsem se do svého bytu a začali jsme se poohlížet po nějakém pronájmu. Magnus by strašně rád zůstal tady. Podle něj bychom mohli bydlet v nejvyšším patře v pokoji pro hosty s příslušenstvím a nebylo by to skvělé, kdyby mohl i nadále používat otcovu knihovnu?

Přeskočilo mu snad? S Tavishovými nebudu žít pod jednou střechou za žádnou cenu.

Kráčím za Felixem do kuchyně, kde si hoví Magnus na kuchyňské

židli a komentuje stránku psanou na stroji: „Podle mě je tvoje argumentace chybná tady. Ve druhém odstavci.“

Nehledě na to, jak Magnus na židli sedí a co dělá, vždycky se mu nějak podaří vypadat elegantně. Nohy v semišových pantoflích má hozené na druhé židli, nedokouřenou cigaretu¹⁷ v ústech a zlatohnědé vlasy sčesané z čela se mu vlní jako vodopád.

Všichni Tavishovi mají jako liščí rodinka stejný odstín vlasů. I Wanda si je barví henou. Ale Magnus z nich vypadá nejlépe, a to neříkám jenom proto, že si ho budu brát. Má hodně pih, ale snadno se opaluje a jeho rudohnědé vlasy vypadají jako z reklamy. Proto si je nechává tak dlouhé.¹⁸ Je na ně dost namyšlený.

Navíc, i když je vysokoškolský pracovník, není to ten typ, který je celý den zabraný jenom do knih. Umí dobře lyžovat a hodlá mě to naučit. Tak jsme se vlastně potkali. Vymkl si při lyžování zápěstí a jeho lékař mu nás doporučil na fyzioterapii. Měl chodit k Annalise, ale ta ho vyměnila za jednoho ze svých pravidelných klientů, a tak nakonec skončil u mě. Další týden mě pozval na schůzku a za měsíc mě požádal o ruku. Za měsíc!¹⁹

Teď Magnus zvedne oči a obličej se mu rozzáří. „Miláčku! Jak se má moje kráska? Pojď ke mně.“ Gestem mě zve k sobě, aby mě mohl políbit, a pak mi, tak jako vždy, sevře obličej do rukou.

„Ahoj!“ přinutím se usmát. „Kde jsou tví rodiče? Jak se jim cestovalo? Nemůžu se *dočkat*, až je uvidím.“

Snažím se mluvit co nejnadšeněji, i když mé nohy chtějí vyběhnout ven ze dveří a uhánět dolů z kopce jako o život.

„Nedostala jsi mou esemesku?“ Magnus vypadá nechápavě.

„Jakou esemesku? *Aha*.“ Najednou mi to dojde. „Já jsem totiž ztratila mobil. Mám teď nové číslo. Dám ti ho.“

„Ty jsi ztratila mobil?“ Magnus se na mě upřeně zadívá. „Co se stalo?“

¹⁷ Já vím. Říkala jsem mu to milionkrát.

¹⁸ Ne tak dlouhé, aby si je mohl vázat do koňského ohonu, to by bylo trochu nechutné. Prostě jenom delší.

¹⁹ Annalise mi to nejspíš nikdy neodpustila. Asi si myslí, že kdyby tehdy nepřehodila klienty, tak by si teď Magnus bral *ji*.

„Nic!“ prohlásim vesele. „Prostě... jsem ho ztratila a musím si koupit jiný. Normálka. Žádné drama.“

Usoudila jsem, že čím méně toho Magnusovi řeknu, tím lépe. Nehodlám zabřednout do bůhvíjaké debaty na téma, jak se můžu takhle zuby nehty držet mobilu, který jsem náhodou našla v odpadkovém koši.

„A co jsi mně v té esemesce psal?“ dodám rychle ve snaze obrátit list. „Letadlo mých rodičů přesměrovali. Museli přistát v Manchesteru. Budou doma až zítra ráno.“

Přesměrovali?

Manchester?

Bože. Jsem zachráněna! Aspoň na chvíli! Už se mi nemusejí klepat kolena! Mám chuť zapřít slavnostní *Aleluja. Ma-an-chester! Ma-an-chester!*

„Bože, to je *strašné*.“ Vší mocí se snažím zkroutit obličej do zklamaneého výrazu. „Chudáci. Manchester. Ta vzdálenost! Opravdu jsem se těšila, že je uvidím. To je mi líto.“

Myslím, že to zní dostatečně přesvědčivě. Felix se na mě zvláště podívá, ale Magnus se zase zabral do svých strojopisných stránek. Mé rukavice nekomentoval. Ani Felix.

Možná bych se mohla trochu uvolnit.

„Takže... ehm... hoši.“ Přejedu místnost pohledem. „Co kuchyně?“

Magnus s Felixem slibovali, že budou dnes odpoledne uklízet, ale místnost vypadá jako po bombardování. Na kuchyňském stole jsou krabice od jídla přes ulici, na sporáku halda knih a jedna dokonce leží na pánvičce. „Rodiče se vám vrátí zítra. Neměli bychom s tím něco provést?“

S Magnusem to očividně nehnulo. „Ty to nezajímá.“

Jemu se to řekne. Jenomže snacha (budoucí), která tu bydlí a na kterou se to bude svádět, jsem tu já.

Magnus a Felix se zabrali do debaty o jakési poznámce pod čarou,²⁰ zamířím tedy ke sporáku a snažím se tam rychle uklidit. Neodvážuju se svléknout si rukavice, ale mládenci si mě naštěstí vůbec nevšímají. Každopádně vím, že zbytek domu je v pořádku. Včera jsem ho celý prošla, všechny upatlané láhve od pěny do koupele vyhodila a v koupelně pověsila

²⁰ Vidíte? Všechno se točí kolem poznámek pod čarou.

nový závěs. A hlavně jsem sehnala pár sasanek do Wandiny studovny. Každý přece ví, že miluje sasanky. Dokonce napsala článek „Sasanky v literatuře“. (Což je pro tuto rodinu naprosto typické – tady nemůžete mít něco jen tak rádi, tady se rovnou musíte stát na dané téma špičkovým odborníkem.)

Když skončím, jsou Magnus s Felixem stále ponořeni do debaty. V domě je uklizeno. Na prsten se mě nikdo nezeptal. Za tak příznivé konstelace je nejvyšší čas vypadnout.

„Takže já už půjdu,“ utrousím nenápadně a políbím Magnuse na hlavu. „Ty tu zůstaň a dělej Felixovi společnost. Vyříd' rodičům, že mám radost, že se vrátili.“

„Zůstaň přes noc!“ Magnus mě chytne kolem pasu a přitáhne mě k sobě. „Rádi tě uvidí!“

„Přivítej je sám. Já to udělám zítra.“ Vesele se usmívám, abych odvedla pozornost od skutečnosti, že se šinu ke dveřím s rukama za zády. „Moře času.“

„Ani se ti nedivím,“ podotkne Felix, který se na mě podívá podruhé od chvíle, kdy mě pustil do domu.

„Cože?“ užasnu. „Proč se mi nedivíš?“

„Že koukáš zmizet.“ Pokrčí rameny. „Vzhledem k jejich reakci musíš mít optimismu na rozdávání. Říkám si to už řadu týdnů. Musíš mít andělskou povahu, Poppy.“

O čem to *mluví*?

„Vůbec nechápu... Co tím myslíš?“ obrátím se k Magnusovi o pomoc.

„Ale nic,“ vyhrkne Magnus až příliš rychle. Felix se na staršího bratra zadívá a v očích mu zajiskří.

„No nazdar! Tys jí nic neřekl?“

„Drž klapáčku, Felixi.“

„Neřekl, co? To od tebe není moc slušné, vid', Magnusi?“

„Co mi měl říct?“ Otáčím se od jednoho obličeje k druhému. „Co?“

„Ale nic,“ odpoví Magnus trochu nervózně. „Prostě...“ Nakonec se mi podívá do očí. „No tak dobře. Rodiče nebyli zrovna radostí bez sebe, že jsme se zasnoubili. To je všechno.“

Chvilí nevím, co mám dělat. Němě na něj zírám a snažím se pochopit, co jsem právě slyšela.

„Ale říkal jsi...“ Na svůj hlas se nemůžu spolehnout. „Říkal jsi, že jsou bez sebe radostí. Říkal jsi, že jsou nadšeni!“

„Budou nadšeni,“ zavrčí Magnus. „Až přijdou k rozumu.“

Budou?

Celý svět se mi rozkymácí. Už tak bylo strašné, když jsem si pouze myslela, že Magnusovi rodiče jsou géniové, z nichž jde strach. A oni navíc byli po celou dobu *proti naší svatbě*?

„Říkal jsi, že prohlásili, že si nedovedou představit příjemnější a sympatičtější snachu.“ Teď se už třesu od hlavy k patě. „A že mi z Chicaga poslali speciální pozdrav! To byly samé *lži*!“

„Nechtěl jsem ti dělat starosti!“ Magnus probodl Felixe pohledem. „Podívej, to není nic strašného. Oni změní názor. Prostě si myslí, že je to trochu moc narychlo... neznají tě dobře... jsou to idioti,“ zamračí se. „Však jsem jim to taky řekl.“

„Ty ses pohádal s rodiči?“ vyděsím se. „Proč jsi mi nic z toho neřekl?“

„Ale nepohádal,“ zabručí mrzutě. „Byla to spíš roztržka.“

Roztržka? *Roztržka?*

„Roztržka je *horší* než hádka!“ zakvílím vyděšeně. „Milionkrát horší! Proboha, měl jsi mi to říct... Co teď budu dělat? Jak se s nimi můžu setkat?“

Já to věděla. Pro profesory nejsem dost dobrá. Jsem jako ta holka z té opery, jak se ze stejného důvodu vzdá svého milého, a pak dostane tuberkulózu a umře a to jí patří, protože byla méněcenná a blbá. A nejspíš taky nevěděla, jak se vyslovuje Proust.

„Poppy, uklidni se!“ zlobí se Magnus. Vstane a vezme mě za ramena. „Právě proto jsem ti nic neřekl. Oni tomu nerozumí a s námi to nemá nic společného. Miluju tě. My dva se vezmeme. To udělám a neustoupím od toho, ať si říká, kdo chce, co chce, bez ohledu na to, jestli to jsou mí rodiče, nebo přátelé, nebo kdokoli jiný. Tohle se týká jenom nás dvou.“ Má tak rozhodný hlas, že se začínám uklidňovat. „A vůbec, až s tebou rodiče stráví víc času, změní názor. Vím to.“

Bezděky se váhavě usměju.

„To je mé krásné děvče.“ Magnus mě pevně obejmě a já se k němu těsně přivinu a co nejvíc se mu snažím věřit.

Když se odtáhne, padne mu pohled na mé ruce a zmateně se zamračí. „Holčičko... proč máš ty rukavice?“

Určitě to se mnou sekne. Určitě.

Celý ten průsvih s prstenem málem praskl. Stoprocentně by k tomu došlo, nebýt Felixe. Blábolila jsem právě cosi o tom, že jsem si opařila ruce a čekala, že Magnus každou chvíli pojme podezření, když Felix zívá a zeptal se: „Půjďme do té hospody?“ a Magnus si najednou vzpomněl, že musí ještě předtím poslat jakýsi mail, a oba na mé rukavice zapomněli.

A já využila příležitosti a vypařila se. Jako pára nad hrncem.

Teď sedím v autobusu, civím do temné noci a uvnitř mě mrazí. Ztrátila jsem prsten. Tavishovi nechtějí, abych si vzala Magnuse. Ukradli mi mobil. Mám pocit, jako bych najednou přišla o všechno, co mi poskytovalo jistotu.

Mobil v kapse mi najednou zase zahaleká Beyoncé a já ho trochu beznadějně vytáhnu.

Nečekám, že by to byla některá z mých kamarádek se sdělením: „Našla jsem ho!“ A není to ani policie, ani recepční z hotelu. Zase ten člověk. Sam Roxton.

„Utekla jste,“ vybafne na mě bez úvodu. „Potřebuju ten telefon zpátky. Kde jste?“

Sympaťák. Žádné „Tisíceré díky, že jste mi pomohla s těmi Japonci“.

„Bylo mi potěšením,“ já na to. „Kdykoli milostpánu k službám.“

„Cože?“ Na chvíli jsem ho vyvedla z míry. „No tak dobře. Díky. Jsem vaším dlužníkem. Takže, jak mi hodláte vrátit ten mobil? Mohla byste ho hodit k nám do kanceláře nebo k vám pošlu kurýra. Kde jste?“

Mlčím. Ten mobil mu rozhodně nevrátím. Potřebuju to číslo.

„Haló?“

„Jsem tu.“ Pevněji sevřu mobil a odhodlaně polknu. „Jde o to, že si ten mobil nutně musím vypůjčit. Jenom na chvíli.“

„Proboha,“ slyším, jak si odfoukl. „Hele, obávám se, že to není věc na ‚půjčování‘. Nebo to ‚půjčení‘ má být ‚doživotné‘? Protože, můžete mi věřit, já vás *dokážu* vystopovat a rozhodně vám nevysolím za laskavost sto liber.“